

KUD DramŠpil

Andreja Škrabec
KNJIŽNI KLUB

Režiser: Boštjan Štorman

Ribnica, 11. marec 2017

Pri vaši predstavi me je navdušilo to, da ste odprli temo položaja žensk v družbi. Ta tema je relevantna v družbenem smislu, obenem pa je bilo pri vas čutiti, da se tega lotevate nepretenciozno, iskreno in iz neke osebne nuje. Ob tem in prav zaradi tega je bilo vaše razpiranje teh vprašanj zelo povezano s kontekstom, iz katerega izhajate – življenje manjšega kraja, statusne razlike, vračanje domov večno (brezposlenih) »študentov«, velik vpliv Katoliške cerkve itd. Tako je vaša predstava zvenela v nekem zelo specifičnem duhu, kar je zelo dragoceno!

Prav tako me je navdušila tudi igralska zasedba, ki je bila zelo prepričljiva. Četudi v smislu nekih »igralskih veščin« nekateri detajli morda niso prepričali (pozabljanje teksta – predvsem Romana Tomažin, pretirano ironiziranje besed iz Svetega pisma – Andreja Škrabec), je nedvomno prepričalo to, da je bil material tako iskreno vaš in da ste bile na odru ves čas zelo v stiku s sabo, ranljive in razprte. Še posebej je bilo to razvidno pri Romani Tomažin, ki je pravzaprav prvič v življenju stala na odru, a je nanj vstopala tako razprto, da je bilo v tem nekaj izredno smešnega in obenem ganljivega. Prav tako bi izpostavila tudi »čustveno reakcijo« Fani (Vesna Levstik), kjer stvari niso bile na silo, pač pa ste to izpeljali skromno, preprosto. Sicer je bilo pri vseh zelo prepričljivo, da ste pogovor o Ani Karenini spremenile v dogajanje, ena drugo ste poslušale in ena na drugo tudi učinkovale (tukaj sta z neko prizemljeno, mirno, naravno prezenco prepričali Urša Jaklič in Antonija Češarek). To se je nekoliko spremenilo v prizoru v porodnišnici, v katerem se nekajkrat niste odzvale ustrezno situaciji

(npr. ko je prišla medicinska sestra – Marta Lovšin – pomirit situacijo, kljub temu, da tam ni bilo nikakršnega kravala). Na pogovoru smo se pogovarjali o tem, da še ne obvladate teksta, toda po temeljitejšem premisleku menim, da je vzrok na neki subtilni ravni tudi v tem, o čemer pišem kasneje.

Največja šibkost predstave je bila, da v drugem delu predstave niste razvijali zgodbe o branju *Ane Karenine*, s katero ste iniciirali samo predstavo in like. V kakšnem razmerju je do te zgodbe travmatičen porod v porodnišnici? Bi morda veljalo to prelomnico izpeljati kako drugače? Situacija druženja popolnoma različnih žensk ob *Ani Karenini* je namreč od začetka delovala nadrealistično in očitno je bilo, da ne gre za realistično situacijo, pač pa da služi odpiranju točno določenih vprašanj. In s tem ni nič narobe! Problem je bil v tem, ker ste se v drugem delu začeli »pretvarjati«, da je to popolnoma realistična situacija in da se bodo te ženske popolnoma realistično povezale ob travmatičnem porodu. Menim, da je predstava zaradi tega v drugem delu izzvenela nekoliko banalno in podlegla formatu »*Razočaranih gospodinj*«, ki ga je v prvem delu sicer preigravala, toda pomenljivo kršila. To je škoda, saj ste s tem začeli reproducirati neke stereotipe, ki ste jih prej preizpraševali. No, menim, da je to dobra kost za glodanje pri vašem nadaljnjem ustvarjanju, saj je bilo na našem pogovoru očitno, da vas zelo zanimajo vprašanja, ki so družbeno aktualna in relevantna ter da se ne bojite biti ostri in artikulirani. Menim, da je to fenomenalno! In menim, da vam je to z vašo predstavo do neke mere nedvomno uspelo!

Želim vam veliko veselja pri ustvarjanju tudi v prihodnje!

Tjaša Črnigoj